

Domnívám se, že český film již dost výrazně zobrazil padlou dívku a že by se měl obrátit k jadrnějším tématům. Ono je totiž pravda, že zkazky o padlých dívkách jsou stálou literární potřebou a stálým obráběním dokonale pokřiveny. Lpí na nich mnoho divadelních slziček a mnoho lži. Macharova veršovaná povídka Magdalena je, pokud běží o pravdivost, jen o málo šťastnější než Motýl nebo truchlivé zpívání o Uhrovi.

Působením žurnalistické kritiky se vžila víra v Macharův realism, — ale je to vskutku jenom víra! Vždyť skutečnosti, které Machar v Magdaleně uvádí a o které se opírá, jsou přejaty z literatury a platí jenom v literární řadě. Není — myslím — třeba uvádět filiaci alkoholického otce-nestydy či frigidních nevěstek či souchotinářských nevěstek; není nutno hledati vzory pro tupohlavé zachránce, andělské tetinky, zlé měštky a pokrytecké hosty z bordelu; není nutno harašit luetickou kostrou, abychom poznali romantické rekvizity maloměšťáckého moralisty. — Již okolnost, že Machar přešel všechny netriviální společenské příčiny prostituce a že řešení problému přenesl v oblast citu, ukazuje jeho nevěcnost a jeho konvenci.

Když Machar vychutnal všechna zastavení spanilomyslné péče o padlou dívku, ulomil hrot své snivosti a poslal Magdalenu do jejího institutu. Vávra — patrně z ohledu na cenzorskou mravnost — tento konec zidealizoval, má však i uměleckou pravdu: Macharův kýč vede k tomuto řešení! — Ale právě proto, že Vávra Macharově povídce tak dobře porozuměl, měl by ji hodit přes palubu!

V jistém smyslu by Magdalena byla film efektní a dojímavý, ale tento smysl Vávra jistě nehledá.